

ly.
id-
ga,
det

KIS LAP

KEDVES TALÁLKOZÁS. (Lásd a 38. lapon.)

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(II. folyt.)

— I BAJ történt? kérde a nagypapa.
— Nagy baj... igen nagy baj... félek, valami szerencsétlenség fog érni! A kakuk-óra megállt!

— A kakuk-óra megállt! kiáltá a nagypapa elhülve. Hiszen az lehetetlenség!

— Pedig úgy van, megállt... azaz hogy... szinte meg vagyok zavarodva... az óra jár, de a kakuk nem szól többé és az öreg Dorka azt mondja, hogy már tegnap délután nem hallotta a kakuk szavát. Mi történhetett vele?

— Meg nem foghatom... Talán jó volna, ha órást hivatnánk.

A nagymama fejét rázta.

— Az mindhiába volna... az egész világot bejárhatjuk, de olyan embert nem találunk, aki ezt meg tudná igazítani. Több mint hatvan esztendeje, hogy soha egy perczre sem akadt meg... hatvan esztendeje! Megvénültünk ezalatt... közeledünk sirunk felé... talán erre akar most emlékeztetni.

Az öreg ur nem felelt, hanem szintén elkomolyodott és gondolatokba merült. Észre sem látszottak többé venni, hogy Adorján is ott van a szobában. Adorján pedig talán még sápadtabb, még zavarodottabb volt, mint az öregek; alig bírta lenyelni reggelijét, aztán sietett ki a szobából. A tornáczon találkozott az öreg Dorkával.

— Oh ifuraescám, tudja-é már, milyen szerencsétlenség történt? szólt a beszédes öreg cseléd...

— Igen... hallottam...

— A szegény jó nagyságos asszony egészen meg van ijedve... és nem is csoda! Hatvan esztendő óta sohasem volt baja annak az órának.

— De hát nem lehet megigazítani? kérde Adorján dobogó szívvel.

— Oh, csak még inkább elrontanák ha hozzá nyulnának. Ami egyszer megtörtént, az ellen nincs segítség. Ennek a háznak a szerencséje ettől az órától függ... úgy bizony ifuraescám! Akár hiszi, akár nem, én azt jól tudom. Aki ezt az órát készítette, élete nagyobb részén át dolgozott és utolsó szava az volt, hogy ez az óra szerencsét fog hozni a házra, a melyben lesz; de ha egyszer megáll, akkor szerencsétlenség közeledik. Ugy bizony! Én azt hiszem, hogy ez valami tündéri óra, mert az bizonyos, hogy eddig mindig szerencsét hozott... a mi vetéseinket soha sem veri el a jég, teheneinknek soha sem fogy el a tejök, virág messze földön nem nyilik oly szépen, mint a mi kertünkben. A házban pedig békesség és megelégedés uralkodott mindig, a kik itt laknak, nem ismerik a haragot és indulatoskodást s ezért hívják e kastélyt »a jó emberek házának«.

Adorján valami szurást érzett lelkiismeretében... hátha az ő tette hozta a bajt a házra? Ez kegyetlen büntetés volna egy pillanatnyi fellobbanásért!

Szomoruan fordult el s egész nap igen bus és kedvetlen volt. Érezte, hogy rosztat cselekedett, de őszintén megbánta s aztán így szólt magában:

— Ha az a kakuk igazán tündér... akkor visszatérhetett volna, mert tud-

hatná, hogy nagyon sajnálom, amit tettem; ha pedig nem tündér, akkor az sem igaz, amit az öreg Dorka beszélt.

Ekként igyekezett magát megnyugtattani, de bizony nem igen sikerült. Egyébiránt senki sem szólt többé a dolgról; az öreg szülők kissé komolyabbak voltak, mint rendesen, de különben minden a maga rendjén ment tovább a házban. Csak Adorján nem tudott nyugtot találni; ott kellett tanulnia a kakukórás szobában, hallgatnia kellett az óra kegyességét, de hasztalan várta, hogy a kakuk kijöjjön és megszólaljon! Mihelyt elvégezte leczkékjét, sietett ki a szobából és a kertbe menekült.

De itt sem tudott megpihenni. Mihelyt megjelent a kertben, a máskor oly békés varjusereg roppant károgást kezdett, úgy hogy Adorján szinte megijedt és visszafutott a házba.

— Bizonyosan rólam beszélnek, gondolá. Talán még ezek is valami tündérek. Kezdem nem szeretni a tündéreket.

Sziúte örült, mikor végre beesteledt és elérkezett a lefekvés ideje, mert olyan kinos volt a nagymama szomoru arcát látnia. Néha kedve támadt mindent megvallani; de nem volt rá bátorsága s kedvetlenül, önmagával elégedetlenül végre lefeküdt.

Annyira ki volt merülve a sok izgatottságtól, hogy alig néhány percz mulva már kábult álom lepte meg. Mikor fölébredt, még egészen sötét volt s úgy tetszett neki, mintha nemis magától ébredt volna föl, hanem valami hang költöttefel. Igen, csakugyan! ime, ismét hangzott nagyon, nagyon halkan, de világosan hallhatólag:

»Kakuk!« És mintha a hang nem is megszűröl, hanem egészen közlelről, majdnem ágya mellől hallatszott volna.

— A kakuk! Oh, ha visszatért, megnézem!

Kiugrott az ágyból és halkan kinyitva az ajtót, sietett a kakukórás szoba felé. Mély csönd uralkodott a nagy termekben, a hold halványan világított be az ablakokon és sajátságos ezüstös színnel vont be mindent; de Adorján nem volt félénk gyermek, még egészen sötétben sem félt, mert tudta, hogy rablóktól nem kell tartania, egyébtől pedig mitől féljen? A nagy termen áthaladva, látta, hogy a hold épen a khinai palotát világítja meg.

— Ni, a két mandarin most is bölintgat fejével, szólt kissé meglepetve. Szeretném tudni, valjon nekem köszöntgetnek-é? Vagy talán itt járt a nagymama késő este és megmozdította a fejöket? Furesa figurák! Bizonyosan afféle rendőrök, kik a palotát őrzik. Milyen szép volna ilyen khinai palotában lakni!

Miután egy ideig nézegette a feléje bölintgató mandarinokat, benyitott a kakukórás szobába. A holdsugár épen a kakuk-órára esett. Adorján odaállt az óra alá és jó ideig némán nézett reá.

— Kakuk! Kedves kis kakuk! szólt aztán halkan.

Semmí választ sem kapott.

— Kedves kakuk, mért nem szólsz többé hozzám? mondá ismét. Tudom, hogy itt vagy és nem alszol, mert hallottam a hangodat egészen a szobámba. Mért nem akarsz kijönni?

Tik-tak-tik-tak! ketyegett az óra, de más választ nem adott.

— Oh, kakuk! szólt Adorján szemrehányólag, nem hittem, hogy olyan szivtelen vagy! Olyan szerencsétlen voltam miattad és most úgy megörültem, hogy hallottam a hangodat! Azt hittem, hogy

megöltelek vagy nagyon megsértettelek; pedig ezt nem akartam, kedves kakuk. Mindjárt megbántam, mikor tettem, igazán nagyon, nagyon megbántam. Hát nem akarsz megbocsátani?

Ekkor végre halk zörejt hallatszott az órából, a kis ajtó megnyílt és a kakuk

MEGÉRKEZETT. (Lásd a 47. lapon.)

előröppent; egy pillanatra megállapodott, aztán körülnézett, megrázogatta szárnyát és szokott hangján kiáltá:

— Kakuk!

Adorján még a lélekzetét is visszafojtotta, de mikor aztán a kakuk megszólalt, örömeiben akaratlanul tapsolni kezdett. A kakuk pedig egy-két pillanat

mulva egészen világos, érthető és mégis kakukos hangon megszólalt:

— Adorján, de igazán megbántad, amit tettél?

— Oh igazán! Lásd, nem is tettem én azt olyan valami gonosz szándékból, csak mert épen indulatos voltam. A következő pillanatban már megbántam és olyan

szerencsétlen voltam, mikor nem jöttél ki
többé s mikor láttam, mennyire szomor-

kodnak e miatt jó öreg szüleim. Ha
elő nem jöttél volna most, holnap reggel

ARATÁS UTÁN. (Lásd a 30. lapon.)

megvallottam volna, mit tettem . . . már
eddig is akartam, de mindig elhagyott a

bátorságom. Attól féltem, hogy komolyan
megsértettek.

— Valóban meg is sértettél.

— De hiszen egészségesnek látszol!

— Oh, nem testileg sértettél meg ...

hanem megbántottál s nekem nem volt szabad megjelenem. Nekem is a szerint kell cselekednem, amint parancsolnak velem.

— Ki parancsol neked?

— Soha se törődjél azzal, úgy sem értenéd meg. Csak arra legyen gondod, hogy magad teljesítsed a parancsokat, melyeket kapsz; mert tapasztalhattad, hogy ha nem teljesited, akkor mindjárt baj van.

— Az igaz, mindjárt baj van, szólt Adorján szerényen. De lásd, kedves kakuk, én azelőtt soha sem voltam indulatos, jól is tanultam és soha sem pirogattak.

— Hát most mért nem vagy olyan, mint azelőtt voltál?

— Hát ... hát ... én nem tudom ... de lásd, kedves kakuk, ebben a házban minden oly régi; olyan öreg ... még a Dorka is ... és olyan komoly, olyan csendes. Én magam vagyok itt kis fiú, nincs senki, akivel játszhatnám, nincs semmi szórakozásom és így aztán nincs kedvem a tanuláshoz sem.

— Ebben némileg igazad van, felelt a kakuk s aztán, néhány pillanatig gondolkozván, hozzátevé: majd gondolkozom, nem tudnék-e segíteni a bajon.

— Oh, nagyon szépen megköszönném!

— Addig pedig, folytatá a kakuk, jó volna, ha szofogadó lennél s például most szépen visszafeküdnél ágyadba és aludnál.

— És szabad neked jó éjszakát kívánnom? kérde Adorján félénken.

— Oh, szívesen veszem, — mért ne volna szabad?

— Hát csak ... lásd, nem tudtam, kedvedre lesz-e ... mert sokfélét meséltek már nekem, hogy a tündérek mit mindent szeretnek vagy nem szeretnek.

— Ki mondta, hogy én tündér vagyok?

— Az öreg Dorka mondta, de meg látom magam is, hogy nem lehetsz egyéb.

— Lehetek csak egy tündér kakukja is.

(Folytatása következik.)

KEDVES TALÁLKOZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

HÉJ nagy erdő, buza-erdő
Beléd megyek, pihenek.
Ingó lengő kalászaid
Pihenésre intenek.

Sárga kalász, piros pipacs,
S te kék buza-virágom:
Susogjatok, meséljetek,
Had fogjon el az álom.

Meséljetek, susog ... nini!
Hát ez itten kicsoda?
Jaj be kedves, jaj be csinos! ...
Egy bóhó kis nyulacska!

Nagyot bámul amint meglát —
Le is ül — tán itt marad —
Kézzelem érem — megfohatom —
Happ! ... megfordult s elszaladt.

ARATÁS UTÁN.

(Képpel a 37. lapon.)

KERESZTBEN az élet,
Asztagban a búza —
Az aratók jókedvükben ;
A cigány hadd húzza !

Kasza, sarló pengett ;
Hadd pihenjen ! — Táncrezra
Zengjen most a barna cigány
Vidám muzsikája.

KAKUKFIÓK AZ IDEGEN FÉSZKÉKBEN.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

AZ A szegény barázda-billegető pár csak fárad, csak gyűjti az eleséget egész nap, egészen kimerül a röpködésben és mégis alig bírja jóllaktatni a fészekben sápitózó kicsinyeit, kivált azt az egyiket, aki annival nagyobb testvéreinél. A szomszéd fészekben a madarak sajnálkozva suttognak s egyik-másik így szól magában :

— Nem csoda, hogy szegény barázda-billegető szomszédunknak annyit kell fáradni . . . kakuk van a fészében.

A barázda-billegető pár ezt nem tudja, nem hiszi, pedig hát annak a szomszédnak igaza van. Mikor már kitavaszkodott s minden madár megrakta a fészket, az ármányos kakuk, aki lusta arra, hogy fészkepíttéssel bajlódjék, folyton leselkedett, hol talál olyan fészket, melynek gazdája nincsenek otthon. A barázda-billegető pár nagy ölfa-rakásban lakott s már három szép piczi tojásuk volt benne ; éppen kiröpültek kissé és semmi rosszat sem gyanítva tértek vissza, — de a kakuk megleste távollétüket s ezalatt oda osonva a fészekbe, tojásait a barázda-billegető tojásai mellé tette, aztán elröppent.

És a barázdabillegető pár nem vette észre a gonoszságot, mert a kakuk olyan ravasz, hogy a régi tojások közül egyet kikapart és ledobott a földre, úgy hogy

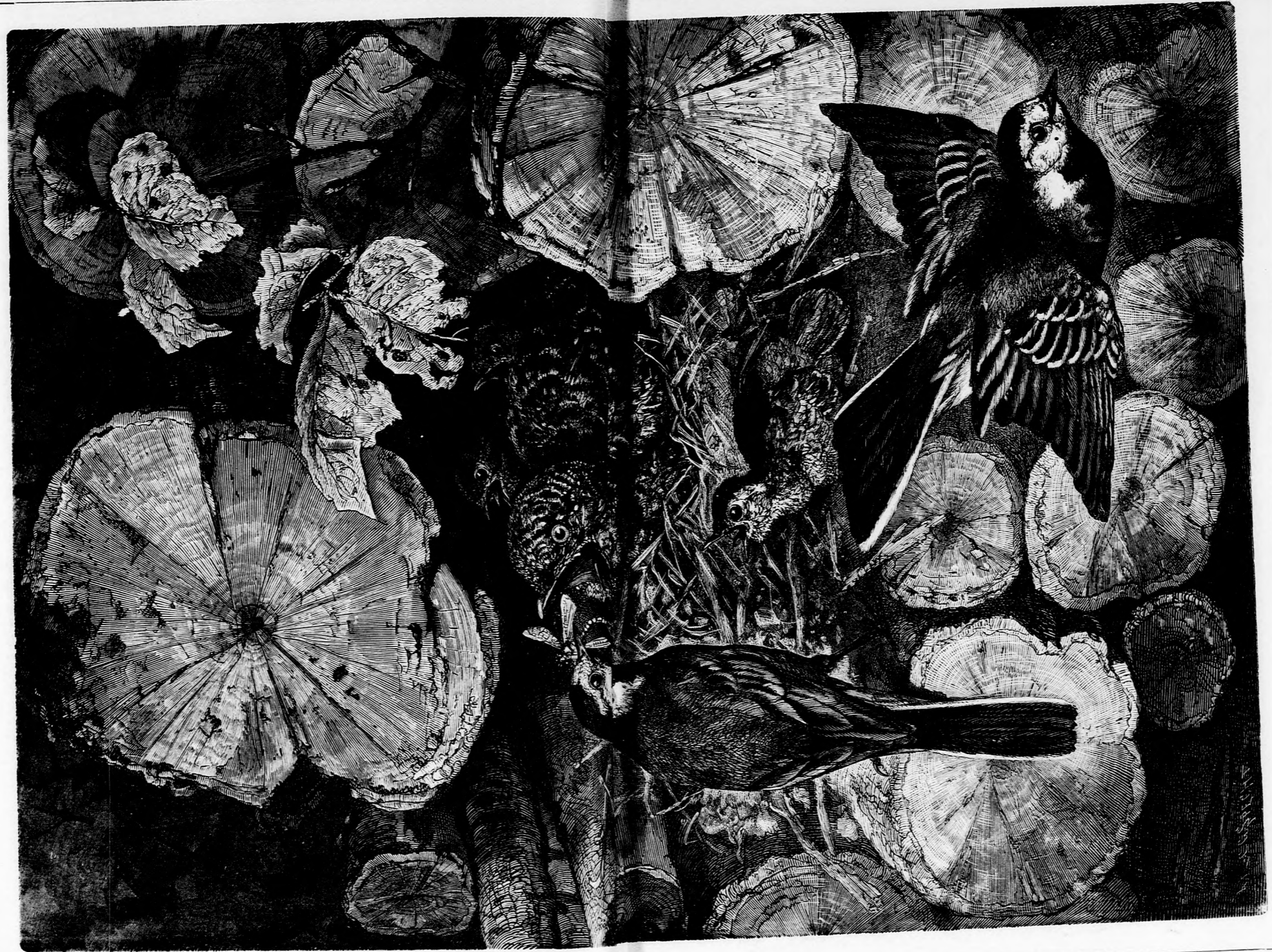
megint csak három tojás volt a fészekben. A barázda-billegetők tehát nyugodtan éltek tovább, a három tojáshoz még kettő jött s aztán mind az ötöt szépen kiköltötték.

A kicsinyek közül csakhamar kivált az egyik ; sokkal nagyobb és sokkal éheesebb volt, mint a többi. Az öregeknek eleinte örömük telt benne, hogy ilyen derék, ritka nagyságu fiok van ; nem gyanították, hogy ez nem az ő fiok, hanem kakuk. A kis kakuk pedig mindinkább kegyetlenül garázdálkodott a fészekben ; akármennyi eleséget hoztak az öregek, mind ő kapkodta el, aztán oly nagyra nőtt, hogy a többiek már alig fértek mellette. A kakuk pedig kényelmesen akart heverészni s hogy elég helye legyen és több eleség jusson neki, a többi kicsinyeket lassacskán egymásután mind kiturta a fészekből : kidobta őket s szegénykék leesvén a magasból a földre, itt szörnyet haltak, vagy az arra sompolygó rókának lettek áldozatai.

A jó öregek csak bámultak ezen a dolgon, de nem értették és hűségesen táplálták tovább a háládatlan kakukot, migrem ez végre elég erősnek érezte magát, hogy kiröpülhessen. Egy szép napon tehát ott hagyta a fészket s még csak meg sem köszönte a jó tartást, sem bocsánatot nem kért gonoszságaért.

És a szegény barázda-billegető szomoruan néz üres fészkebe s maig sem tudja, mikép történhetett az, hogy szép tojásáiból egy kicsikét sem tudott fölnevelni !

KARUKTÓK AZ IDEGEN FÉSZÉKBEN. [Lásd 39. lapot.]

A Z E S T.

ANAP már leszállott,
Nem látszik sugara . .
Emlékül itt nekünk
Melegét meghagyta.
Kétfelé metszette
A tejút az eget,
Az estnek csillaga
Ragyog a hold mellett.

Végig nyúl a tóban
A hold kékes fénye . .
Tán azon jár éjjel
A tó szép tündére.
Millió kis csillag
Száll le a habokra,
Mintha mind a tóban
Fürdeni akarna.

Odahúzott egy pár
Szárcsa és vadkacsa,
Elbúvik aludni
A magas nádasba.
A nád hajlong egyre
A szellőtől hajtva . .
Fellegecskét képez
A sok szúnyog rajta.

Estveli harangszó
Int rövid imára,
Áhitattal hallgat
Mindenki reája.
Elhallatszik hangja
Messze a határra . .
Mintha a vidéknek
Szép, jó éjt kívánna.

Hazatér fészkére
Egy kis fáradt fecske,
Hogy piezi fiait
Éjjel őrizhesse.
A fészeknek szélén
Négy kis fia várja . .
Nem zavarja őket
Semmiféle lárma.

Lerepül a gólya
A ház födelére.
Büszkén néz le onnan
Három kiesinyére;
Párja a csőrében
Néhány békát czepele.
Ha sok most estvére
Megeszik majd reggel.

A zöld legelőről
 Hazatér a csorda,
 Mélabús hangzású
 Sárgaréz kolompja.
 Kis furulya hangja
 Beleolvad szépen . .
 Szép legény ott fújja
 Künn a falu-végen.

Pásztortüz csillámlik
 Messze erdő-szélen ;
 Nyáj mellett a pásztor
 Ott heverget tétlen :
 Nagy fehér komondor
 A baglyot ugatja,
 Mely arra repülve
 A nyájt háborgatja.

Az országút csendes,
 Senki sem megy rajta ;
 Ellátszik messzire
 Nagy kigyó alakja.
 Csak egy kis nyúl szalad
 Rajt épen keresztül ;
 A fülét hegyezi
 Ha a haraszt rezdül.

A virág mind alszik
 És bezárta kelyhét . .
 Várja a hajnalnak,
 Űde harmateppijét.
 Leesik a fáról
 Néha egy levelke . .
 Oly csendes az éj, hogy
 Hallszik halk zöreje.

Sz. Paula.

AZ ÖRDÖG MUZSIKÁJA.

— Mese. —

A »Kis Lap« olvasói számára finn forrás után
 francziából fordította: Mihály bácsi.

(Vége.)

EM volt mit tennie, — Baldin utra
 kelt. Eljutván a forráshoz, lovát a
 mély vízbe taszította. S ime a
 vízből kevés idő múlva egy csodaszép női
 alak lépett ki.

Baldin térdre borult a királykisasz-
 szonyelőtt, ki megindulva mondott köszö-
 netet megmentőjének. Azután Baldin
 hűségesen vissza vezette a hercegnőt
 a királyhoz.

Azt már azután csakugyan el sem
 lehet mondani, milyen öröm lett erre a
 fővárosban. Három hétig hegyen völgyön
 folyt a multság és ünnep s megint Baldin
 volt a király legkedvesebb embere.

Rataf látván ekképen Baldin elleni
 boszujának meghiusultát, s tapasztalván,
 hogy a király mindinkább nagyobb elis-
 meréssel van Baldin iránt, a nép pedig
 szintén Baldin iránti nagyabecsülésének
 jeleit nyilvánítja, újabb gonosz tervet
 koholt: a királynak azon hamis feladást
 tette, hogy Baldin a király ellen össze-
 esküvést forral, ő akar király lenni s jó-
 tévőjét a királyt meg akarja öletni. Ennek
 bizonyítására pedig Rataf hamis tanukat
 is bérelt.

A király megrémülvén, Rataf taná-
 csát kérte, hogy miként kellessék Baldin-
 nal elbánni? Rataf megörült a király ezen
 bizodalmanak és azt tanácsolta, hogy Bal-
 dint mint összeesküvőt akasztassa fel,
 még pedig a bűn sulyos voltánál fogva és
 másoknak megfélemlítése végett rongyba

kell felöltöztetni Baldint, számárfüleket kell ráilleszteni s a hóhéroknek átadni, kik őt lóra ugy illesztessék fel, hogy a lófarkat tartsa kezében s így a városon keresztül kell vezetni, hogy a nép kiáltsa előtte:

»Igy kell elbánni az olyan emberrel, a ki királya élete ellen tör!

A király elfogadta a tanácsot és ilyen ítéletet mondott Baldinra. Baldint ekép kivették a vesztő helyre.

Rataf telve örömmel, saját házába vonult és épen midőn a történeteket teljes meglepéssel beszélte el barátainak, a király hívatta. Megjelenvén a király előtt, ez közölte vele, hogy a halálra ítélt Baldin végórájában a gitárját szeretné még egyszer megpengetni; ezt neki megengedte. Parancsolta tehát Ratafnak, hogy azt a vesztőhelyre Baldinnak vigye ki. Ezt Rataf szívesen megtette.

A városnak csaknem összes lakossága jelen volt a vesztő helyen, az emberek teli torokkal kiabálták: »Föl kell akasztani!« S Rataf gunyolódva nyujtotta oda Baldinnak a gitárt, mondván, hogy a király megengedte, hogy szerencsétlenségében még egyszer megpengesse vigaszul.

Baldin alig pengette meg a hangszeret, s alig kezdett rá egy kedves dalamra, midőn ime Rataf lelkesülni kezdett, mozgásnak eredt s utóbb tánczra kerekedett; ezt követték a jelenlevők, maguk a hóhérok is, és minél inkább pen ette Baldin, annál dühösebbé vált a táncz, annyira hogy este felé mindnyájan holtfáradtan a földön feküdtek és a kivégzést el kellett halasztani.

Másnap korán reggel a király hívatta Ratafot, jelentést kívánván, miért nem végeztette ki Baldint?

Rataf, mint a többi jelenvolt udvari főurak, mélyen halgatott; nem merte senki sem megvallani a történeteket. Végre Rataf megszólalt:

— A bűnös nem akasztatott fel, az igaz, de semmi nem akadályozza, hogy az ítélet holnap végre hajtássék. Az elhalasztás oka abból ered, mivel felséged jó népe szeret tánczolni s épen nagy kedve kerekedett rá.

A király erre kijelentette, hogy nem ellensége ugyan a tánczoknak, de nem türheti el, hogy királyi rendelete ilyen okból ne teljesítessék.

— Holnap magam fogom vezetni az ítélet végrehajtását, mondá.

A vesztő hely, mint első izben, telve volt bámulókkal s a király és kísérete számára hely volt fentartva. Baldint, mint először, most is rongyokba öltöztetve állították az akasztófa alá.

A király megjelent, s már a végrehajtásra adott jelt, midőn Baldin felkiáltott:

— Kegyelem! kegyelem csak egy pillanatra! Engedd meg, óh király, mielőtt az örökkévalóságba átlépnék, hogy a hegedümön játszhasam még egyszer.

A király jó kedvében volt, megengedte s Baldin megint játszott.

Mindjárt az első hangra a király fölemelve kezét, a taktust verte, majd lassan-lassan neki hevülvén, a mint Baldin erősebben játszott, a lábait emelgette,

(Folytatása a 46. lapon.)

ivatta
 nem
 advari
 merete
 Vég-
 el, az
 gy az
 elha-
 ed jó
 kedve
 nem
 tür-
 ilyen
 ni az
 telve
 szá-
 mint
 álli-
 gre-
 fel-
 egy
 rály,
 nék,
 még
 gen-
 föl-
 majd
 Bal-
 ette,

A BALATON VIDÉKÉRŐL. Sümegh vára. (Lásd a 46. lapon.)

(Folytatás a 44. laphoz.)

utóbb le ugrott lováról, a táncz dühe elfogta, utána az egész sokaságot és este a népség királyával együtt ismét a földön hevert. Az ítéletet napon sem lehetett végrehajtani.

Harmadik nap ismét kikészültek a királyi ítélet végrehajtására.

A király magával vitte leányát is, azt kívánván, hogy e szegény ördögnek, ki uralkodó vágyott lenni — legyen ő is jelen kivégzésénél.

A kötél már Baldin nyakán függött, midőn azon kegyelmet kérte, hogy sipjéba fuhasson. A király fejét rázta, mondván:

— Két napja, hogy tánczoltatod a világot, s azzal együtt engemet rajtad a sor, hogy most már te tánczolj. Semmi sem lesz belőle!

Ekkor azonban megszólalt a királykisasszony és kérte a királyt, engedné meg a szegény fiatal embernek, hogy sipolhasson s végórájában utolsó öröme teljesüljön. A király tehát végre beleegyezett.

Ekkor Baldin elkezdett a sipon játszani és e pillanatban felhő vonult föl az égen, mely mennydörögve borította el az egész láthatárt; villámlás, mennydörgés reszkettette meg a földet és levegőt s e közben megjelent Baldin előtt Pahó, a zörgő manó s kérdé tőle:

— Minő veszély fenyeget?

— Fel akarnak akasztani, mondá az ifju, ime a bitófa.

— Ebből semmitem lesz! szólt Pahó, megragadta a czölöpöt kirántotta a földből s kérdezte Baldint, ki az a ki ezt mivelte vele?

Az ifju a Throfonius király mellett álló Ratafra mutatott.

Erre Pahó Ratafhoz lépett, megragadta — e pillanatban szörnyű förgeteg támadt, minden elsötétült, s midőn aztán ismét kiderült, Pahó és Rataf is eltűntek. Soha sem is látták többé őket.

Sokáig tartott, míg a király és a nép fölocsudott rémületéből. Mikor aztán a király megtudta, mily gonoszul tört Rataf az ártatlan Baldin ellen, örült a derék ifju csodás menekülésének s hogy kiengesztelje és megjutalmazza, feleségül adta neki a szép királykisasszonyt s nemsokára átadta neki a trónust is. Baldin pedig mint bölcs király élt és uralkodott s még ma is él, ha ugyan már meg nem halt.

A BALATON VIDÉKÉRŐL.

— *Sümegh és Csobáncz romjai.* —

(Képekkel a 45. és 48. lapokon.)

SZÉP magyar hazánk nevezetesebb vidékeiből már bemutattam nektek néhányat s most ismét bemutatok két gyönyörű pontot hazánk kies tájáról, a Balaton mellékéről. Hogy a Balaton a legnagyobb tó Magyarországon, azt tudjátok olyan nagy, hogy szélében, hosszában gőzhajó jár rajta s még így is jó időbe telik, míg végig jutunk rajta, mert hosszában több mint tizenkét mértföldre terjed. Mikor szélvész tombol a nagy tó fölött, olyan magasra fölkorbácsolja a hullámokat, mint akár az igazi tengeren és ilyenkor a hajózás bizony még veszedelmessé is válhatik.

De mikor csöndes, tiszta nyári idő van, akkor fölséges látványt nyújt a Balaton mosolygó sima vizeitükre. Az egyik part, mely Somogy megyébe esik, lapályos, vagy legföljebb kicsiny halmoktól van megszakítva s itt a tó mentén vonul a vaspálya,

melyről
tulsó p
mértfö
szen jó
gasra
ormain
várak
deznék
és Csob
E
omlad
folyt k
ott és
pedig
mered
várak
lóst t
a vid
ségesk
volt á
némel
is ali
kalan
s mé
róluk

dozta
lettel
Sánd
ket,
lakos
nyör
Hiré
kicsi
olvas
örök
regé

melyről az utas gyönyörködve tekint át a tulsó partra. A tulsó part mintegy 2—3 mértföldnyire van, de tiszta időben egészen jól láthatni oda, — láthatni a magasra emelkedő hegyeket, melyeknek ormain itt-ott a régi századokból eredő várak romjai még ma is büszkén meredeznek. Két ilyen szép váromot, Sümegyet és Csobánczot mutatok be ma nektek.

E várak már régóta elhagyatottan omladoznak, de hajdanában zajos élet folyt bennök. Hatalmas várurak laktak ott és uralkodtak a vidéken, sokszor pedig egymás ellen viseltek háborut. A meredek hegyek, sziklák ormán épült várak bástyái mögött sok fegyveres csatlóست tartottak s ezekkel aztán ki-kitörték a vidékre, a szomszéd ellen, akivel ellenségeskedésben éltek; mert akkor még nem volt ám olyan rend, mint most és egy-némelyik hatalmas urnak még a király is alig tudott parancsolni. Sok regényes, kalandos történet ment végbe e helyeken s még most is számos regét beszélnek róluk.

E romok, miután már sokat omladoztak, nemrég mult időben ismét híresek lettek egy jeles költő által. Kisfaludy Sándor a neve e költőnek, ki a szép regéket, meséket, melyek e várak hajdani lakosairól fenmaradtak, összeszedte és gyönyörű verses elbeszélésekben megírta. Hírét bizonyosan hallottátok is és majd ha kicsit nagyobbra növekedtek, bizonyosan olvasni fogjátok e szép regéket, melyek örökre híressé tették a jeles költőt és a regényes váromok nevét.

KÉPREJTVÉNY.

Szer Szer

MEGÉRKEZETT!

(Képpel a 36. lapon.)

»MIKOR jön az Abigél?«

Tegnap érkezett levél,

Hogy még este

Budapestre

Örzsé asszonyt, a dadáját

Küldjük érte,

Hogy kötözze a málháját

S elkísérje

Ide hozzánk, szüleikhez,

Szeretett jó testvérihez.

Akik szívszakadva várjuk,

Karjainkat felé tárjuk.

Az igazgatóné asszony

Szintén irt egy levelet,

Hogy minket mi sem aggasszon:

Lányunknak nincs baja, búja,

Csak egy kissé meg van nyúlva.

S szerfölött elégedett

Ugy a magaviselet,

Mint egyéb tekintetében,

S hogy az ő intézetében

Rég volt olyan derék gyermek

Mint Abigél testvéretek.

»Ó, csak jönne jönne már!

Keblet, kart feléje tár

Mindegyikiünk . . . Csitt, no csitt,

Ne ujongjunk egy kicsit . . .

Hisz ez ostorpattogás,

Robogás,

Ott fordul be most a sarkon —

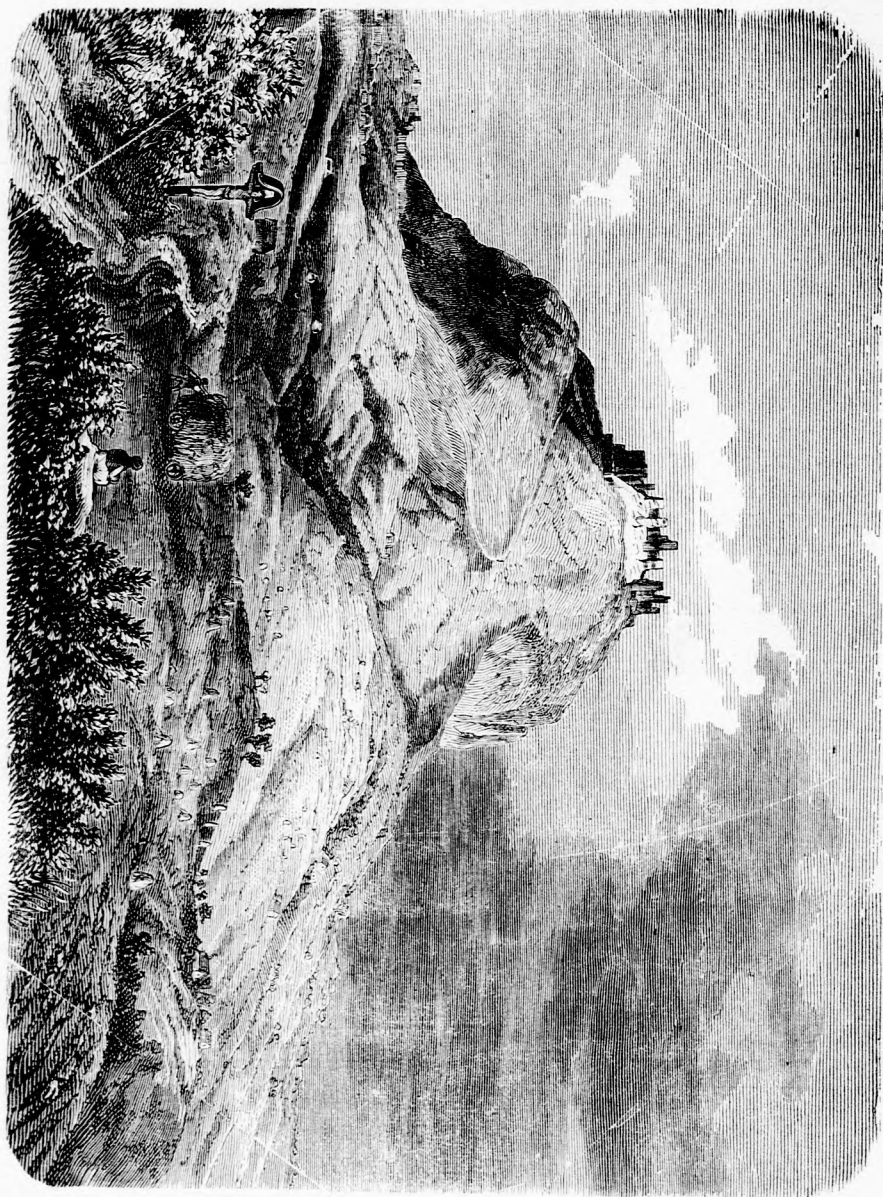
Mihály bácsi, gyorsan hajtson!

Hej, röpiül is mint a szél —

Ő az, ő az!

Megjöttél

Édes, kedves Abigél!

A BALATON VIDÉKÉRŐL. Csobánecz romjai. (Lásd a 46. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület,
 Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.